

Limai Szent Róza

1586. áprilisában született a perui Limában. Eredeti neve "Isabel de Flores" volt, édesanyja csak később, bérnálaskor, 1597-ben adta neki a Róza nevet, mert olyan szépnak látták a bölcsőben, mint egy kinyílt szép rózsát.

Szépsége miatt kicsit el is kényeztették szülei, annak ellenére, hogy a nagy család miatt (11 gyermek) meglehetősen elszegényedtek. A szép lányt szerették volna előkelően férjhez adni, de ő másképp gondolkodott, "Jézus menyasszonya" szeretett volna lenni. Szeretett volna a szegényeken is segíteni, meg a családját is szolgálni. Sok szidást és bántalmat kellett elviselnie. Már családjában elkezdte komolyabban gyakorolni az erényeket. Fiatal korától életét az imádságnak, vezeklésnek, a tisztaságnak és a boldogságos Szűz tiszteletének szentelte. Kertjükben kis kunyhó állt, ott elmélkedett, imádkozott és szemlélődött napi 12 órán keresztül is. Vallási gyakorlatait kézi munkával váltogatta, a kertet gondozta. Az eladott termékekért kapott pénzzel szüleit támogatta.

1606. augusztus 10-én Szent Domonkos harmadrendjének lett a tagja. A rendben felvette a "Szűz Máriáról nevezett" jelzőt, pontosabban a "Rosa de Santa Maria" nevet. Lelki kínok is gyötörték, rokonai is üldözték, az Egyház részéről is bizalmatlanság fogadta. A megpróbáltatásokat türelemmel viselte, sőt egyenesen kereste. Jelentős eredménnyel haladt

előre a bűnbánat és a misztikus elmélkedés útján. Haláláig megőrizte vidámságát, énekes kedvét és természet szeretetét.

Három művet alkotott ebben a térben és időben messzi világban. Ő alapította az első kolostort Délamerikában, szemlélődő rendek számára. Elkészítette a terveket, kijelölte a megfelelő helyet, megszerezte a szükséges pénzt. Ő ebbe a kolostorba nem vonulhatott el, az halála után csak 1623-ban nyílt meg. Később cellája köré, melyben elhunyt felépült Lima második női kolostora is.

Másik nagy műve volt a szegények állandó szolgálata. A harmadik műve a misszió volt. Mint nő nem is gondolhatott arra, hogy elmenjen a legvadabb és legeldugottabb tartományokba az indiánok megtérítéséért. De lelkesen gondolt és imádkozott a hősl elkü misszionáriusokért. Őszintén szerette a vad és kegyetlen indiánokat, akikről Chilében élő fivére révén hallott. Hosszú, sok fájdalommal teli haláltusát vívott az utolsó hetekben. A legnagyobb kínok dacára is örömmel készült a halálra. 1617. augusztus 24-én Limában halt meg, korán, 32 éves korában. 1668. február 12-én IX. Kelemen pápa boldoggá avatta. Lima védőszentjének nyilvánították 1669-ben, 1670-ben pedig egész Nyugat-India és a Fülöp szigetek védőszentjévé. X. Kelemen pápa avatta szentté 1671. április 12-én. Földi maradványai a limai domonkosoknál nyugszanak. Ő Dél-Amerika, Peru első szentje. Limában az Ő tiszteletére épült Peru legnagyobb emlékműve.